

Kořen bezmoci *Sd 2,1-5*

Kdo se narodil z Boha, přemáhá svět (1J 5,4). I jako věřící můžeme ale někdy spíš prožívat, že svět přemáhá nás. Prohráváme své osobní boje s pokušením. V našich životech se uhnízdily hříšné zvyky, kterých se jaksí nemůžeme zbavit. Silně nás ovlivňuje prostředí světa, v němž žijeme. Obavy a strachy nevěřících lidí se stávají i našimi vlastními obavami. A tak i my se staráme hlavně o to, abychom měli dost pro sebe. I my třeba nadáváme na poměry a máme špatnou náladu. Naše modlitby nejsou vyslýchány tak často. My a třeba i naše děti jsme někdy trápeni nečistými silami. Sice jsme uvěřili v Krista, ale mocnosti se jaksí uhnízdily někde v našich životech a ovlivňují dokonce i naše chování k ostatním lidem. Naše svědectví nevěřícím lidem postrádá přesvědčivost. Hledáme samozřejmě pomoc. Hledáme řešení. Nalezená pomoc ne vždy pomůže. Řešení není vždy řešením. Paradoxem životů nás křesťanů může často být, že žijeme jako *poražení vítězové*. Samozřejmě to není v pořádku. Nebylo to v pořádku ani v případě Izraele. V první kapitole knihy Soudců čteme nejprve o vítězstvích Izraele nad jeho nepřáteli. Pozvolna se však poměry začínají měnit. Vítězit nad nepřáteli se daří stále méně. Najednou je problémem, že nepřítel je vybaven železnými vozy (Sd 1,19). Je to pozoruhodné, když vezmeme v úvahu, že za časů Jozuových nebyly dost silnou překážkou ani vysoké hradby Jericha. Došlo to tak daleko, že kmen Dan byl vytlačen do hor (Sd 1,34). A měly přijít ještě trpčí porážky. V případě Izraele ovšem něco takového nebylo normální. Něco nebylo v pořádku. Ale co vlastně? A co může být kořenem bezmoci v našem případě?

Posel Hospodinův vystoupil do místa zvaného Bokím. Nejprve Izraeli připomněl, co pro ně Hospodin vykonal. Hospodin je vyvedl z Egypta a uvedl je do země zaslíbené. Ujistil je o své věrnosti. Připomněl jim také, co bylo jejich úkolem. Neměli uzavírat smlouvy s původními obyvateli země. Měli zbořit oltáře pohanských božstev. Důvodem těchto nařízení bylo, aby nebyli sváděni k modloslužbě, tedy k uctívání jiných bohů kromě Hospodina (Ex 34,12-16). Oni však tento příkaz neuposlechli. Proto Bůh už nehodlal před nimi pohanské národy zahánět. Pravou příčinou jejich vojenských neúspěchů byla jejich nevěrnost a neposlušnost vůči Hospodinu. Neporažené pohanské národy pak byly pro Izrael trvalou bolestí a jejich božstva trvalou pastí - pokušením. Boj Izraele s jeho tehdejšími nepřáteli je obrazem duchovního boje, v němž se nacházíme jako křesťané. Nebojujeme ovšem proti lidem, ale proti duchovním mocnostem (Ef 6,10-20). Proti smýšlení lidí tohoto světa. Proti našim hříšným sklonům (srov. Ga 5,16-17). Jak by asi mohla znít slova Božího posla, kdyby byla určena křesťanům? Mohla by to být slova samotného Pána Ježíše Krista: „ Já jsem pro vaši záchranu sestoupil z nebes. Ponížil jsem se tak, že jsem se

stal člověkem. Za vaše hříchy jsem položil život. Můj Otec mne vzkřísil z mrtvých. Vystoupil jsem do nebes, odkud jsem vám poslal Ducha svatého. Dal jsem vám tu milost, že jste potkali lidi, kteří vám o mně pověděli. Mohli jste ve mne uvěřit. Do vašich srdcí jsem vložil Ducha svatého. A chtěl jsem po vás, abyste se úplně spolehli na mne a na moje dílo. Měli jste se zbavit všech ostatních zachránců a záchran kromě mne. Chtěl jsem po vás, abyste mi ve věrnosti a oddanosti dávali přednost před jakýmkoliv jiným člověkem. Ale vy jste mne neposlechli. Já vám jako zachránce nestačil. Dokud se to nezmění, nebudete mít v boji proti vašim duchovním nepřátelům úspěch. “ Kořenem duchovní bezmoci nás křesťanů bývá, že se nespolehneme plně na Krista a na jeho dílo. Hledáme záchranu i jinde, než v něm.

Izraelité tehdy při poslechu slov Hospodinova posla plakali. Ostatně, podle svého pláče také pojmenovali ono místo *Bokím*, tedy *Plačící*. Také tam obětovali Hospodinu. Zdá se ale, že tím to prakticky skončilo. Nečteme tu nic o pokání, tedy o změně jejich postoje. Nečteme o vyznávání hříchů. Nečteme o boření pohanských oltářů. Někdy nás Kristus osloví, že máme něco změnit. Popláčeme si a jsme ochotni i ledacos obětovat, ale tím to také může končit. Někdo má třeba doma jakési asijské meče, vidí v tom něco duchovního a má pocit, že jako křesťan by je u sebe mít neměl. Tak meče vyhodí. Nebo má hrníčky s čínským motivem draka a taky to dá raději pryč. Jiného zneklidňuje obraz s podivnými (snad pohanskými) motivy atd. Odstranit nějaký pochybný předmět z našeho bytu může mít své opodstatnění. Někdy se třeba také jedná o sochu pohanského bůžka (suvenýr z exotické dovolené), který zneklidňuje naše svědomí. Avšak pravé boření „ pohanských oltářů “ v našich životech je mnohem hlubší záležitost. Týká se hlavně našeho přístupu ke vztahům. A v této oblasti není vždy snadné uvidět, co přesně bychom měli odstranit. Někdy nám dokonce může připadat, že Izraelci to v tomto ohledu měli jednodušší, poněvadž cizí oltáře a modly byly pro ně jasně viditelné. Například platí, že v Kristu je Bůh s námi (viz Ř 8,31-39; 15,7). Neodsuzuje nás, přijímá nás i navzdory našim častým selháním a mnoha nedokonalostem. Přesto nám to nemusí stačit a můžeme se snažit získat přijetí hlavně u lidí. Třeba svým perfektním vzhledem, dosaženým vzděláním, vědomostmi, dovednostmi. Chráníme se také různými způsoby před odmítnutím ze strany svého okolí. Třeba nikdy nemluvíme o svých nedostatcích. Nikdy neříkáme nahlas své názory. Jak vůbec můžeme něco takového bořit? Tím, že se budeme cele spolehat na Kristovu lásku a ochranu. Tím, že začneme měnit své postoje k lidem a navyklé chování k nim. Nepůjde nám to rychle. Bude to proces, během něhož se budeme učit více a více důvěřovat Kristu. A nebude to tak jednoduché jako hodit dřevěnou sošku do kamen. Jedním z klíčů k pokroku tu může být uvědomění, proč se ve vztahu k nějakému člověku chováme určitým způsobem. Čeho chci svým chováním dosáhnout? Před čím se chci vlastně chránit? V čem Kristu úplně nevěřím? A pak mohou přijít na řadu další otázky: V čem konkrétně se mohu na Krista spolehnout? Jak hodlám své chování v tomto vztahu změnit? Pro někoho to může znamenat, že znovu začne mluvit s někým, s kým celá léta nemluvil.